

haar de les op. Stil, 'k ga eens zien hoe ze zich kromt onder de roede.

— Al zoo dikwijls heb ik 't u gezegd, *liebes Malchen*, en nu zag ik u al weêr voor den spiegel staan. 't Zal u nog gaan als de *verfluchte Jungfer* daar onze *Führer* in 't Maria-dal gister van vertelde. Dat hebt ge toch nog niet vergeten, mijn kind?

— Och ma, daar heb ik niet veel naar geluisterd. Die menschen praten zoo wat om hun halven *Thaler* te verdienen.

Malchen's lipje krulde ietwat, toen ze 't zeî, dacht me.

-- Ik weet het nog heel goed wat hij van de *verfluchte Jungfer* vertelde, een sage.

— Och, ma-lief, een sage, daar is toch niets van waar.

Arm kind, nu al de bloem der poëzij ontbladerd door den killen adem van 't verstand!

— En ik vind er een waarheid in die gij wel moogt onthouden, *Malchen*. Luister eens.

Mij was 't niet gezegd, en toch had de moeder aan mij, die met schijnbare achteloosheid aan 't zelfde tafeltje neêrgevallen was en nu oogenschijnlijk naar buiten tuurde, wel zoo aandachtigen hoorder als aan haar vroeg rijp kindje, dat al haar opmerkzaamheid aan de vingertoppen van haar glacé-handschoentjes wijdde.

Er leefde eens — vertelde de moeder — te *Eisenach* een beeldschoone jonkvrouw, maar lief was ze niet: trotsch en pronkziek, dacht ze aan haar fraaije kleederen alleen, en uren lang streelde ze haar golvende lokken met den prachtigen gouden kam, zóó lang menigmaal, dat zij er de godsdienst geheel om vergat; schier nooit was ze tijdig gereed, als de klok de geloovigen opriep ten tempel, altijd had ze nog wat te vlechten aan heur haren, nog wat te verschikken aan haar kleedij, of nog in den laatsten oogenblik een gouden kleinood te verruilen tegen